

Sygn. akt II AKzw 300/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Różański
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Szemberski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Grażyny Zięba - Białowąs

po rozpoznaniu sprawy skazanego **P. S.**

z powodu zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 12 kwietnia 2013 r. sygn. akt II Ko 146/13

o rozłożeniu kary grzywny na raty

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. i art. 49 § 1 k.k.w.

postanawia:

I. **zmienić** zaskarżone postanowienie w ten sposób, że **rozklada P. S.** orzeczoną prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 27 listopada 2012 r., sygn. akt II K 88/12 karę grzywny w kwocie 12 000 (dwanaście tysięcy) zł na

12 (dwanaście) rat w kwotach po 1000 (tysiąc) zł każda płatnych do 30-tego każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od czerwca 2013 r.

II. zwolnić skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, wydatkami w tym zakresie **o b c i a ż y ć** Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie rozłożył skazanemu P. S. grzywnę orzeczoną prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 27 listopada 2012r. sygn. akt II K 88/12 w wymiarze 60 stawek dziennych przy przyjęciu stawki dziennej ustalonej na kwotę 200 zł na sześć rat miesięcznych w kwotach po 2000 zł każda, płatnych do 30-tego dnia każdego następującego po sobie miesiąca, począwszy od dnia 30 kwietnia 2013 r., w pozostałym zakresie wniosku obrońcy skazanego nie uwzględnił.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca skazanego, w którym podniósł zarzut błędnego przyjęcia, iż w sprawie nie mamy do czynienia z wypadkiem zasługującym na szczególne uwzględnienie, mimo iż wszystkiego okoliczności w sprawie, podniesione we wniosku o rozłożenie grzywny na raty w pełni uzasadniały rozłożenie jej na maksymalny okres

3 lat.

W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i rozłożenie grzywny na okres 3 lat, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego zasługuje na uwzględnienie, choć nie do końca w zakresie w jakim domagał się tego skarżący.

Przepis art. 49 k.k.w. daje możliwość rozłożenia na raty orzeczonej grzywny na okres jednego roku, a „w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie” na okres do trzech lat.

Rozłożenie grzywny na raty jest formą zmierzającą do efektywnego jej wykonania, tak by natychmiastowe wykonanie, ze względów humanitarnych, o których mowa w art. 49 § 1 k.k.w., nie naruszało podstaw egzystencji skazanego lub jego najbliższej rodziny, co oznacza, iż musi istnieć gwarancja, iż z zachowaniem wyznaczonego terminu skazany nie uchybi płatności kolejnych rat.

Stosownie do treści wskazanego wyżej przepisu Sąd Okręgowy rozłożył orzeczoną wobec skazanego grzywnę na 6 rat po 2000 zł uznając, że kwoty te są adekwatne do możliwości płatniczych skazanego. Z tą argumentacją jednak nie sposób się zgodzić mając na względzie miesięczny dochód skazanego i wydatki związane z bieżącym utrzymaniem. Ustalenie raty na poziomie 2000 zł prowadziłoby do sytuacji, że przez dłuższy okres czasu skazany byłby w znaczący sposób obciążony, a to mogłoby spowodować ciężkie skutki dla skazanego i jego rodziny.

Uwzględniając powyższe Sąd odwoławczy uznał, że sytuacja skazanego uzasadnia rozłożenie grzywny na okres dłuższy niż to przewidziano w treści zaskarżonego postanowienia. Rozłożenie grzywny na okres roku pozwoli skazanemu spłacić ustalone raty w terminie bez większego uszczerbku dla utrzymania jego rodziny.

Analizując sytuację materialną skazanego w oparciu o zalegający w aktach materiał dowodowy Sąd odwoławczy uznał jednak, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy skazanego o rozłożenie grzywny na okres 3 lat. Jak już wyżej wskazano rozłożenie grzywny na okres, o jakim mowa w § 2 art. 49 k.k.w., zarezerwowane zostało dla szczególnych sytuacji. Kwestii oceny czy mamy do czynienia właśnie z taką szczególną sytuacją nie można dokonywać bez odniesienia do sytuacji materialnej skazanego i wysokości osiąganych przez niego dochodów, które nawet przy uwzględnieniu kosztów ponoszonych na utrzymanie ocenić należy jako wysokie.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone postanowienie i orzekał jak na wstępie.